

РЕШЕНИЕ

№ 62

София, 20.06.2012

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседание на тридесети май две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АНДРЕЙ ИКОНОМОВ

ЧЛЕНОВЕ: ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

ЕМАНОИЛ МИТЕВ

при секретар Илиана Иванова и с участието

на прокурора изслуша докладваното

от съдията ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

по адм. дело № С - 15/2011.

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Чавдар Борисов Божурски, от гр. Сливен, против заповед № К-13261/19.11.2010 г. на министъра на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение. В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на заповедта, като постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми на Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Жалбоподателят моли за отмяната ѝ и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена и претендира присъждане на възнаграждение за юрисконсулт.

Жалбата е подадена в срок и е допустима.

За да се произнесе по съществуващото ѝ настоящият състав на Върховния административен съд приема за установено следното:

Със заповед № Из-843/19.04.2010 г. министърът на вътрешните работи разпорежда да се извърши проверка в Областна дирекция на МВР гр. Сливен по повод постъпил анонимен сигнал за неправомерни действия на комисар Чавдар Божурски – директор на областната дирекция. Със заповедта е назначена комисия и е наредено за резултата от проверката да се изготви справка. На 13.05.2010 г. назначената комисия изготвя справка, в която констатира, че от страна на жалбоподателя не са допуснати изложените в сигнала нарушения, а именно: при посещение на 20.03.2010 г. в пиано бар „Сохо“ при възникнал скандал между персонала на заведението и Божурски, последният с груб и непристоен тон заявява, че заведението може да затвори само, когато каже той и разпорежда да бъдат изпратени дежурните патрулни коли на РУП Сливен, както и началника на РУП Сливен – инспектор Неделчев, който от своя страна предприема действия за прикриване на случая.

Със заповед от 06.08.2010 г. министърът на вътрешните работи, по повод изнесени данни в докладна записка на Кирил Киров, началник група „Охранително полиция“ при ОД на МВР гр. Сливен, касаеща неправомерни действия на комисар Божурски и инспектор Неделчев, изразяващи се в оказване на натиск върху Киров и други служители на ОД на МВР Сливен, с цел затапяване на истина по случая на 20.03.2010 г. в пиано бар „Сохо“, разпорежда извършване на проверка на изнесените в докладната записка данни, назначава комисия и дава срок за изготвяне на справка. Последната е изготвена на 13.09.2010 г., като е прието, че изнесените в докладната записка данни са действителни.

Със заповед № К-11131/30.09.2010 г. дисциплинарно наказващия орган образува дисциплинарно производство, определя състава на дисциплинарно-разследващия орган и разпорежда да се изготви становище и обобщена справка относно наличие на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност. На 06.10.2010 г. държавният служител е запознат със заповедта.

На 06.10.2010 г. председателят на дисциплинарно-разследващия орган е поканил Божурски да даде писмени обяснения. Такива са дадени на 08.10.2010 г. и на 03.11.2010 г., с които дисциплинарно наказващия орган е запознат на 19.11.2010 г., видно от поставените резолюции. В резултат на проведеното дисциплинарно производство на 29.10.2010 г. е изготвена обобщена справка, с която е установено, че на 20.03.2010 г. около 04.30-04.50 ч. в пиано бар „Сохо“ е възникнал конфликт между компанията, в която бил жалбоподателя и персонала на заведението. Поводът е бил отказ на сервитьора, обслужващ масата да донесе поръчка, тъй като работното време на заведението е приключило, както и арогантното поведение на част от присъстващите, включително и на комисар Божурски, който е демонстрирал властта и служебното си положение, като директор на областната дирекция. Същият е отправял обидни реплики към част от персонала на заведението, което се установява с дадените обяснения от служителите. Жалбоподателят разпорежда по мобилния си телефон на оперативния дежурен да изпрати полицейски служители от дежурния автопатрул, които да извършат проверка на заведението. Няколко минути след първото позвъняване жалбоподателя отново се обажда на оперативния дежурен, на когото прави забележка, че полицейския екип закъснява. Последният пристига около 05.00 ч., като на автопатрула Божурски разпорежда да извърши проверка на персонала на заведението, без да съобщи причината за това. Междувременно в заведението пристига и оперативния дежурен, на когото комисар Божурски разпорежда да провери дали лицата, които се представят като служители на заведението действително са такива. Малко след това жалбоподателя се обажда и на началника на РУП Сливен – инспектор Неделчев, на когото разпорежда да дойде в заведението. След като последният пристига в пиано бара автопатрулът го уведомява за причината за тяхното присъствие там и за извършената проверка, разпоредена им от комисар Божурски. Инспектор Неделчев разпорежда охранителя на заведението – Иван Стоянов да бъде отведен в полицейското управление и да го изчака там. След като изпълняват разпореждането полицаите се връщат в заведението, като Неделчев им разпорежда да чакат навън. Около 7 ч. на 20.03.2010 г. комисар Божурски и компанията му напускат заведението, като инспектор Неделчев плаща сметката.

След прибирането си в управлението единият от полицаите от автопатрула отразява в нарядния дневник извършената проверка и изготвя в два екземпляра докладна записка, в която отразява, че при проверката не са констатирани нередности и я докладва по съответния ред. Няколко дни след това началникът на РУП Сливен извиква полицейските служители, участвали в проверката на заведението и разпорежда да се изготви нова докладна, в която да се включи присъствия на лицето от криминалния контингент Иван Божериков, с прякор „Графчето“, който бил предизвикал конфликт с комисар Божурски.

Дисциплинарно разследващият орган прави извод, че с поведението си комисар Чавдар Божурски е нарушил т. 3, 4, 5, 7, 13, 16 и 39 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, което е станало достояние на служителите на МВР и на обществеността, като нарушението на служебната дисциплина е квалифицирано като такова по чл. 227, ал.1, т. 8 и 10 от ЗМВР вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Жалбоподателят е запознат с обобщената справка на 02.11.2010 г. На 08.11.2010 г. дисциплинарно-разследващият орган изготвя и становище.

На 19.11.2010 г. министърът на вътрешните работи издава оспорената заповед, с която налага на Чавдар Борисов Божурски дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратява служебното му правоотношение. Като фактически основания за издаване на заповедта е посочено: за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в това, че на 20.03.2010 г., за времето от 02.30 ч. до 06.30 ч. в пиано бар „Сохо“ в гр. Сливен след употреба на алкохол и възникнал скандал със служители от персонала на заведението Чавдар Божурски е отправял нецензурни реплики и обидни думи към тях и без основание, демонстрирайки властта си на директор на Областна дирекция на МВР – Сливен, неоснователно е разпоредил идването на дежурните полицейски служители, които в негово присъствие са извършили проверка на присъстващите и помещенията на заведението и след като поведението му е станало известно на широк кръг служители и граждани е направил опит чрез свои подчинени да прикрие истината, като им е наредил в писмените си обяснения да променят фактическата обстановка при инцидента, чрез включване на несъществуващ конфликт между него и криминално проявено лице, с което да оправдае неправомерните си действия и с това умишлено е затруднил последвали проверки, назначени със заповеди от 19.04.2010 г. и 06.08.2010 г. на министъра на вътрешните работи и от 01.06.2010 г. на директора на Главна дирекция „Охранителна полиция“ на МВР, а случая е станал обществено достояние чрез средства за масово осведомяване, с което

виновно е нарушил т. 4, 5, 7, 13, 16 и 39 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Като правни основания за издаване на заповедта са посочени - чл. 224, ал. 2, т. 1 и 4, чл. 227, ал.1, т. 8, предл. 1 и 10 от ЗМВР вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Фактическите основания за издаване на оспорената заповед, установени в обобщената справка и описани в оспорената заповед се подкрепят от всички събрани в административното производство доказателства, в т. ч. и от обясненията на служители на полицията, персонала на заведението и от граждански лица (обсадения на Пламен Димитров). Съдът не дава вяра на показанията на разпитания по делото свидетел Иван Стоянов, тъй като същите са в противоречие с останалите събрани по делото доказателства. Разпитаните в административното производство свидетели -Христомир Кьосев, Явор Гочев и Иван Атанасов, които в качеството си на дежурен патрул на датата на инцидента в бар "Сохо", първи пристигат на място, изключват в показанията си присъствие на криминално проявено лице, с което директорът на Областната дирекция на МВР да е в конфликт, който да налага намесата на полицията. Техните възприятия са непосредствени, поради което и обясненията им отразяват действителната фактическа обстановка, установена по делото. Тя кореспондира и на показанията на сервитьорите в бара, които по-скоро сочат на непристойно поведение на директора на ОД на МВР вследствие употребата на алкохол, насочено към обслужващия персонал, отколкото на присъствие на криминално проявено лице. Още повече, че не са налице данни да е разпредено издирването му, както при пристигане на автопатрула, така и след това. След инцидента в бар "Сохо" не са предприетите каквито и да било действия по издирване на криминално проявено лице. Допълнително съображение в подкрепа на изложеното е и осъществената документална проверка (лични данни, трудови договори, регистрация на заведението и др.), която също измества посоката на по-късно отразения в докладните записки конфликт на криминално проявено лице с Чавдар Божурски. Промяната във фактологията е наложена впоследствие с цел да се оневини жалбоподателя. Ето защо първоначалното действително отразяване на фактическата обстановка в докладните записки от страна на дежурните полицаи е заместено в новите записки с възникнал конфликт между Божурски и Божериков, което наложило изпращането на дежурен полицейски автопатрул в заведението. За наложената промяна без противоречиво сочат освен посочените по-горе свидетели-служители в районното управление, така и останалите събрани по преписката обяснения.

С оглед на така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Върховния административен съд, пето отделение, направи следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган и при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Дисциплинарното производство е започнало със заповед на дисциплинарна наказващия орган, съдържаща реквизитите на чл. 239, ал. 1 от ППЗМВР. Жалбоподателят е запознат със заповедта. Проведено е дисциплинарно производство и служителят е запознат с обобщената справка. Същият е дал обяснения, с които министърът на вътрешните работи е запознат, което е удостоверено с поставените резолюции. Заповедта е издадена в срока по чл. 225, ал. 2 от ЗМВР. Следователно при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че при издаване на заповедта не е спазен преклузивния срок по чл. 225, ал. 2 от ЗМВР за налагане на дисциплинарното наказание. От събраните по делото доказателства по несъмнен начин е установено, че при първоначално разпоредената проверка не са констатирани нарушения, поради което същата е ирелевантна за спазване срока за налагане на дисциплинарното наказание. По делото е установено и че с поведението си комисар Божурски е затруднил извършването на проверките и установяване на нарушенията, което е и част от допуснатото от него тежко нарушение на служебната дисциплина, описано в оспорената заповед, а именно: "направил опит чрез свои подчинени да прикрие истината, като им е наредил в писмените си обяснения да променят фактическата обстановка при инцидента, чрез включване на несъществуващ конфликт между него и криминално проявено лице, с което да оправдае неправомерните си действия и с това умишлено е затруднил последвали проверки, назначени със заповеди от 19.04.2010 г. и 06.08.2010 г. на министъра на вътрешните работи и от 01.01.06.2010 г. на директора на Главна дирекция „Охранителна полиция“ на МВР". При издаване на заповедта са спазени разпоредбите на чл. 223, ал. 1 и 2 от ППЗМВР вр. чл. 225, ал. 2 от ЗМВР. Дисциплинарното нарушение е открито след като назначената комисия е събрала и оценила доказателствата в т.ч. и множество писмени обяснения на

служители на полицията, персонала на заведението и от граждански лица. Резултатите от това са изложени в обобщената справка и становището, с което дисциплинарно наказващият орган е запознат съответно на 12.11.2010 г. и 19.11.2010 г. Ето защо при издаване на заповедта е спазен прекрузивния срок за налагане на дисциплинарното наказание, а доводите на жалбоподателя за обратното, са неоснователни.

Неоснователни са доводите, че служителят не е изслушан преди налагане на дисциплинарното наказание. Същият е депозирал две писмени обяснения, обсъдени от дисциплинарно-разследващия орган в изготвеното становище и приети от министъра на вътрешните работи, поради което е спазена нормата на 229, ал. 1 от ЗМВР.

Заповедта е издадена и в предписаната от закона форма съобразно изискването на чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР.

Твърденията на жалбоподателя, че в заповедта дисциплинарните нарушения са описани общо и липсва конкретика, като не е описано към кого конкретно са отправени нецензурните реплики и обидите, са неоснователни. В заповедта фактите са конкретни, а и такива са установените в обобщената справка и становището, на които дисциплинарно наказващият орган се е позовал в оспорената заповед и следователно същите са част от мотивите за издаване на административния акт.

Заповедта е издадена в съответствие с материалноправните норми на чл. 227, ал. 1, т. 8, предл. 1 и 10 от ЗМВР вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

По несъмнен начин по делото е установено, че жалбоподателят е извършил описаните в оспорената заповед тежки нарушения на служебната дисциплина и с действията си е допуснал и нарушения на цитираните правила от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, което е станало обществено достояние, с което е уронен престижа на службата.

Доводите на жалбоподателя, че не е запознат срещу подпис с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, са неоснователни. Видно от приложените по делото заповеди за утвърждаване на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, съответно за промени в него е, че със същите е разпоредено на директорите на основните звена по чл. 9 от ЗМВР, каквото е и областната дирекция на МВР, да запознаят състава със заповедите и със съдържанието на етичния кодекс. Изпълнавайки тези заповеди директорът на Областна дирекция на МВР, очевидно се е запознал с правилата на етичния кодекс.

Фактът, че преди налагане на дисциплинарното наказание комисар Божурски е депозирал молба за прекратяване на служебното му правоотношение на основание чл. 245, ал. 1, т. 2 от ЗМВР - при придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, е ирелевантен за законосъобразността на оспорената заповед. При установено тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал. 1, т. 8 и 10 дисциплинарно наказващият орган е длъжен да наложи дисциплинарно наказание уволнение.

Оспорената заповед е и в съответствие с целта на закона като службата в МВР се упражнява от служители, които противодействат на престъпността и опазват обществения ред, а не го нарушават.

С оглед на изложеното съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и е в съответствие с материалноправните норми на ЗМВР и ППЗМВР и целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Предвид изхода на делото следва да се осъди Чавдар Борисов Божурски да заплати на министерството на вътрешните работи сумата 150 лв., представляваща възнаграждение за участието на юрисконсулт в процеса.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Чавдар Борисов Божурски, от гр. Сливен, против заповед № К-13261/19.11.2010 г. на министъра на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Чавдар Борисов Божурски, ЕГН 5709215940, живущ в гр. Сливен, ул. "Димитър Добрович" № 18 да заплати на министерството на вътрешните работи сумата 150 лв., представляваща възнаграждение за участието на юрисконсулт в процеса.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред петчленен състав на Върховния

административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.
Вярно с оригинала, ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Андрей Икономов
секретар: ЧЛЕНОВЕ: /п/ Илияна Дойчева
/п/ Еманоил Митев